

Пролог

Баварските Алпи
8 август 1881 г.
3:10 ч.

Лудвиг Фридрих Вилхелм фон Вителсбах обичаше нощта. Отдавна беше престанал да живее през деня, защото пред топлината на летния ден предпочиташе кадифеното небе, обсипано с блещукащи звезди. Ако беше обикновен човек, предпочитанията му нямаше да имат никакво значение.

Но той далеч не беше обикновен.

Беше крал Лудвиг II. Херцог на Франкония и Швабия. Пфалцграф на Рейн. Последният представител на старата династия Вителсбах, властвала над Бавария повече от седемстотин години. Беше седял на трона през последните седемнайсет от тях и бе управлявал едно кралство, което се простираше от назъбените върхове на Алпите на юг до горите на Прусия на север. Между тях течаха реките Дунав, Ин и Изар. Беше плодородна земя, нашарена със селца и градчета, родина на четири милиона и половина поданици, които живееха едновременно под неговата власт и под отслабващото влияние на Католическата църква. Една от общо трийсет и девет независими държави в състава на Германската конфедерация, образувана преди седемдесет години от последните останки на Свещената Римска империя.

Бавария беше неговото кралство.
Той владееше всичко в нея.
И го ненавиждаше.
Необичайно положение за един монарх.
Положение, което щеше да промени тази нощ.
Каляската му спря.

Пътуването по неравния път на изток от неговия дворец „Линдерхоф“ беше отнело няколко часа. Беше седял, облегнат назад, далече от чужди погледи, загърнат с наметалото си, зад дръпнатите завеси на прозорците, докато фенерите на каляската осветяваха пътя. Обичаше нощните си пътешествия. Предприемаше по едно почти всяка нощ. Понякога бяха съвсем кратки през тъмните алпийски гори. Друг път стигаха до недрата на планините – на места, където малцина дръзваха да стъпят. Те му бяха любимите, откакто самотата се беше превърнала в неговото убежище.

Ненавиждаше политиката и хората, които се вълнуваха от нея, както и всичко останало, дори най-бегло свързано с тази дейност. Короната му беше станала просто непосилна тежест, нищо друго. Властта беше по-скоро досадно задължение, отколкото средство за постигане на някаква цел. Кралят предпочиташе да мечтае, да създава, да се обгръща в собствената си чудатост, да бъде закон сам по себе си подобно на владетел от древна мистична легенда, който не се подчинява на никого.

Колко прекрасно.
Беше открил сигурност във фантазиите.
Както и облекчение.
И наслада.

Баварската конституция повеляваше монархът да пребивава в Мюнхен поне двайсет и един дни годишно. Абсурдно изискване. Но той му се подчиняваше. А после, на двайсет и втория ден, неизменно бягаше от столицата към планините на юг. Към едно страховтно място. Което истински обичаше. Беше чувал какво го-

ворят за него. Някои бяха започнали да го наричат „лудия крал Лудвиг“.

Нищо не беше по-далече от истината.

Всъщност и той като всеки друг човек на света просто търсеше мир и покой.

Вратата на каляската се отвори и Лудвиг надигна тежкото си туловище от седалката, тапицирана с коприна, за да се измъкне през тясната вратичка в нощта навън. Един от лакеите му подаде ръка, докато кралят слизаше по стълбичката, която бяха поставили на земята за негово удобство.

Беше на трийсет и шест години, но изглеждаше много по-възрастен, а тялото му беше истински позор. Някога беше висок, строен, с дълга чуплива коса и пронизващи сини очи. Красив. Желан. Отличен ездач и умел плувец, подобен на герой от любимите му оперети. Ала някогашната стройна фигура беше обгърната в масивна плът, която наедряваше с всеки изминал ден. Огънят в очите му, толкова ярък в началото на неговото царуване, беше помръкнал след многобройните разочарования, които беше принуден да понесе. Походката му, някога бавна и достолепна, с високо вдигната глава, вече наподобяваше повече клатушкането на стар гъсок. Страстта му към сладкишите и ужасът, който изпитваше от зъболекари, бяха станали причина зъбите му да изгният. Устата непрестанно го болеше, често страдаше от главоболие. Упойващите средства и алкохолът бяха станали най-близките му приятели. Знаеше, че не е редно да посяга към тях.

Но те бяха далеч по-верни спътници от боязливите придворни, които обичаха да се навъртат около него. Беше намразил и тях, и всички помпозни церемонии, свързани с ранга му. Предпочиташе простичкия тих живот на селяните и дървосекачите по планинските склонове, мнозина от които беше срещал по време на нощните си пътувания. Но тази вечер беше пристигнал тук, за да се срещне с един специален посетител от да-

лечна земя. А той му носеше нещо, за което кралят отдавна мечтаеше.

Към него се доближи един мъж. Нисък, с очила и внушителни бакенбарди, облечен в тъмен костюм. Приличаше на професор, но в действителност беше директорът на баварския държавен архив, образован юрист и историк, един от малцината на света, на които Лудвиг се доверяваше.

– Добре дошли, Величество – рече Франц фон Льоер и се поклони.

Лудвиг кимна в отговор на поздрава, но не каза нищо. За случая беше избрал да облече австрийска военна униформа с церемониален шарф – червен с бели ивици от двете страни, – който прекосяваше по диагонал широкия му гръден кош. Върху него беше закачена осмоъгълна сребърна звезда с кръст, която висеше на червена лента, поръбена с бяло. Беше получил този медал през 1865-а, една година след възкачването си на престола. Навремето това беше донякъде незначително и банално отличие, с което беше удостоен от един чуждестранен монарх. Сега обаче беше придобило върховна важност. При обичайни обстоятелства кралят избягваше военните униформи, предпочиташе обикновен панталон, риза, жилетка и сако. Въръжените сили и войната никога не го бяха интересували. Но този повод заслужаваше най-високите протоколни изисквания.

Беше избрал внимателно и мястото на срещата. Алтах. До студените води на езерото Валхензее. По ирония на съдбата името на това място означаваше „чужденци“ на книжовен немски език. Неговите придворни геолози му бяха казали, че това може да е най-старото езеро в Европа. Тази нощ обаче от най-голямо значение беше фактът, че езерото се намира недалече от Залцбург, където беше най-близката железопътна гара.

– Пътува ли вече насам? – попита най-сетне кралят. Фон Льоер кимна.

– Преди малко дойде вестonosец на кон. Влакът му е пристигнал и вече идва насам с каляска, след по-малко от трийсет минути ще бъде тук.

Погледът на Лудвиг се зарея към величествения планински пейзаж, застинал в тишината на лятната алпийска нощ. Обичаше природата с нейната тържественост и могъщество, както и нейната вечна младост и обновление, достойни за възхищение.

Четири факли осветяваха дъбова маса, застлана с червена вълнена покривка и украсена по средата с огромен букет от току-що набрани диви цветя. Кралят обичаше и цветята, особено онези, които растяха в изобилие по планинските склонове. Тревата под краката му беше застлана с турски килим, а от двете страни на масата стояха в очакване два стола с високи облегалки. Извън светлината на факлите се бяха изопнали като струни двама слуги, облечени в синьо-бели ливреи, с тривърхи шапки върху напудрените им перуки, в готовност да поднесат столовете за Лудвиг и неговия гост.

– Как следва да се обръщам към него? – попита той.

– По същия начин както към Вас, така ми казаха – отвърна Фон Льоер. – Величество.

Това му допадна. Една-единствена дума. Без „Ваше“ пред нея. Много по-уместно за един абсолютен монарх.

– Що за човек е?

– Преди шест години, когато се запознах с него, имаше благородна осанка. Образован човек с отлични способности. Сега е на четиресет и пет, но не натрапва присъствието си и не говори много за политика. В това отношение си приличате.

Това също му допадна.

– По време на предишната си визита установих, че е пестелив на думи, достолепен и разумен, който никога няма да опетни кралската си титла. Обича да пее и да свири на един инструмент, наречен укулеле. При това доста добре, ако мога да добавя.

– Дали го носи със себе си?

– Съмнявам се. Изглежда, че това е занимание, на което се отдава единствено у дома.

Кое то беше жалко, но всичко друго, чуто току-що, допаднаше на Лудвиг. Двамата определено бяха сродни души.

– Надлежно ли са подготвени документите?

– Юристът ме увери, че е така.

– А Леман заслужава ли доверие?

Никой не биваше да научава какво се кани да направи кралят.

– Обвързан е с обет за тайна и абсолютна вярност към Вас. Не се тревожете, нищо няма да бъде разкрито.

– Добре.

В далечината Лудвиг зърна потрепващата светлина от факлата на ездач, която показваше, че скоро ще се появи и каляската. Лично се беше погрижил да я изпрати за своя гост. Позлатена и тапицирана с кадифе, теглена от шест петнистосиви коне, впрегнати със сбруя от мароканска кожа.

Определено достойна за кралска особа.

Беше уморен – винаги беше уморен – и неспокоен. Но безкрайната тишина, която го обгръщаше от всички страни, беше като балсам за изтормозените му нерви. Лудвиг вдигна поглед към луната и звездите. Надяваше се, че тази нощ ще му се усмихнат.

– Целта ми вече се вижда на хоризонта – прошепна той на Фон Льоер. – Най-сетне. Ще се сдобия с онова, което желая.

– Така е, Величество.

Неговата мечта.

Най-сетне сбъдната.

Das letzte Königreich.

Последното кралство.